

ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

DREAMLAND BILLIONAIRES
LAUREN ASHER

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Dreamland Billionaires 2 – Όροι και προϋποθέσεις**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Dreamland Billionaires – Terms and Conditions
Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Ιλινόι 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Asher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Νικήτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Lauren Asher, 2022

© Εικόνων εξωφύλλου: Alexei Sysyov/Adobe Stock, Good Studio/Adobe Stock

© Εικόνας εσωτερικού: kamenuka/Adobe Stock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5196-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5197-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAUREN ASHER

DREAMLAND BILLIONAIRES

ΟΡΟΙ ΚΑΙ
ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

Μετάφραση: Κατερίνα Νικήτα

*Για σένα που παλεύεις στα κρυφά.
Εγώ σε βλέπω.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Άιρις

Είναι έγκλημα να γιορτάζεις μια μέρα σαν τη σημερινή μόνη σου», με διακόπτει ο Καλ, ο καλύτερός μου φίλος και αδερφός του αφεντικού μου. Παρά το τσαλακωμένο κοστούμι του και τα σκούρα ξανθά μαλλιά του, τραβάει την προσοχή αρκετών από τις σερβιτόρες που περνούν δίπλα απ' το τραπέζι μας.

Κοιτάω το κινητό μου και χαμογελάω με το ζόρι. «Άλλος παντρεύεται».

Τα μάτια του εξερευνούν το πρόσωπό μου. «Ναι, αλλά εσύ κίνησες τα νήματα και έκανες πραγματικότητα το αδύνατο».

«Δεν ήταν και τόσο δύσκολο».

«Τώρα ξέρω στα σίγουρα ότι κάτι δεν πάει καλά. Είσαι... λυπημένη που παντρεύεται ο Ντέκλαν;» Μιλάει πιο χαμηλόφωνα απ' ό,τι συνήθως.

Μου ξεφεύγει ένα γέλιο. «Τι; Όχι».

«Τότε τι συμβαίνει;»

Σκύβω το κεφάλι μου και μερικές μπουκλες πέφτουν μπροστά στα μάτια μου. Προσποιούμαι ότι προσπαθώ να ισιώσω με το χέρι τις ανύπαρκτες ζάρες του φορέματός μου. Το φωτεινό

λιλά ύφασμα έρχεται σε αντίθεση με το σκούρο δέρμα μου και με κάνει να δείχνω πιο χαρούμενη απ' ό,τι αισθάνομαι. «Μόλις έλαβα ένα μείλ που έλεγε ότι δεν πήρα τη δουλειά».

«Να πάρει, λυπάμαι που τ' ακούω. Ξέρω πόσο σκληρά δουλεύεις για να ετοιμάσεις την παρουσίαση για τη συνέντευξη».

Αφού πέρασα μήνες ετοιμάζοντας μια παρουσίαση για το τμήμα ανθρώπινου δυναμικού της Εταιρείας Κέιν, απέρριψαν την αίτησή μου για εσωτερική μετάθεση. Με πόνεσε περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε. Δεν στόχευα πολύ ψηλά, μια θέση αρχαρίου στο τμήμα ανθρώπινου δυναμικού ήταν, αλλά είχα μια πολλά υποσχόμενη ιδέα. Μια ιδέα που θα μπορούσε να βοηθήσει αμέτρητα άτομα με δυσλεξία κολημένα στην εταιρική ρουτίνα. Το σχέδιό μου θα μπορούσε να οδηγήσει την εταιρεία στο επόμενο επίπεδο, αρκεί να μου έδιναν μια ευκαιρία.

Μπορείτε να προσπαθήσετε ξανά στο μέλλον.

Το χαμόγελό μου τρεμοπαίζει. «Δεν ήταν γραφτό να συμβεί». «Αυτά είναι ανοησίες κατά τη γνώμη μου».

Γελώ. «Είναι αλήθεια. Τουλάχιστον ο Ντέκλαν δεν το έμαθε ποτέ. Φαντάζεσαι να του το είχα πει και να μην έπαιρνα τη δουλειά; Δε θα με άφηγε ποτέ να το ξεχάσω».

«Του αρέσει να κομπάζει».

«Εξού και το πάρτι», λέω και του δείχνω την τεράστια ασίδα από μπαλόνια μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

Ο Καλ κοιτάει επικριτικά την επιγραφή νέον *She Said Yes* που αναβοσβήνει. «Διακριτικότητα. Θα τη λατρέψει».

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου με προσποιητή γλύκα. «Απλά οργάνωσα το πάρτι που ζήτησε. Θα έπρεπε να είχε προσδιορίσει τι είδους εκδήλωση ήθελε».

«Θύμισέ μου να μη σε εκνευρίσω ποτέ».

«Έχω ολόκληρο σχέδιο για τη μέρα που θα συμβεί αυτό».

Ο Καλ κάνει ότι ανατριχιάζει στα ψέματα. «Πού είναι η μέλλουσα νύφη;»

«Ο Ντέκλαν ήθελε να τη συναντήσει πριν από την ανακοίνωση».

Τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα. «Γιατί στο καλό τον άφησες να το κάνει αυτό;»

«Χμ, επειδή δεν την έχει συναντήσει μέχρι τώρα;»

«Ακριβώς! Γι' αυτό και είναι μια καταστροφική ιδέα!» Ο Καλ περνάει τα δάχτυλά του μέσα απ' τα πυκνά μαλλιά του.

«Πιστεύεις ότι θα την κάνει ν' αλλάξει γνώμη;»

«Ξέροντας τον αδερφό μου, δε θα χρειαζόταν και πολύ.»

«Υπέγραψε συμβόλαιο. Είναι τελειωμένη υπόθεση.»

«Αν το λες εσύ...» Σηκώνει αδιάφορα τους ώμους του.

«Ίσως θα έπρεπε να πάω να ρίξω μια ματιά». Κοιτάζω προς τα ασανσέρ.

Ο Καλ περνάει το χέρι του μέσα από το δικό μου και με πιάνει αγκαζέ. «Όχι, έχεις ρεπό απόψε.»

«Μα...»

«Πιθανότατα έχεις δίκιο. Ο Ντέκλαν δε θα ρίσκαρε να τα χάσει όλα τώρα κάνοντας κάποια βλακεία. Ακόμα και αυτός ξέρει πότε να κρατηθεί.»

«Εντάξει, τώρα ξέρω ότι λες ψέματα.»

Χαχανίζει. «Έλα τώρα. Ας πάμε μέσα να περιμένουμε τον Ντέκλαν. Σκέψου πόσο σκληρά θα προσπαθήσει να μην κατσουφιάσει, αλλά θα αποτύχει παρ' όλα αυτά. Να πάρει, δε νομίζω ότι τον έχω δει να κοιτάει κάποιον χωρίς να στραβομουτσουναίξει από τότε που...» Σταματάει απότομα.

«Από τότε που;»

Αποφεύγει να με κοιτάξει στα μάτια. «Από πάντα. Είμαι σίγουρος ότι το πουλί του είναι μονίμως συγκαμένο απ' το πολύ παίξιμο κάθε βράδυ.»

Του δίνω μια στον ώμο γελώντας. «Πάψε! Είναι το αφεντικό μου.»

«Αυτό δεν το κάνει λιγότερο αληθινό. Μου κάνει εντύπωση που το προαναφερθέν παράρτημα δεν έχει πέσει απ' την κατάχρηση.»

Μου ξεφεύγει άλλο ένα χαχανητό.

«Κάλαχαν», ακούγεται η βροντερή φωνή του Ντέκλαν.

Όσοι είχαν ξεμείνει πίσω σπεύδουν να μπουν στην αίθουσα χορού στο άκουσμα της φωνής του Ντέκλαν.

«Αν μη τι άλλο, ξέρει πώς να διώχνει τον κόσμο».

Όση ευτυχία υπήρχε στα μάτια του Καλ εξαφανίστηκε τη στιγμή που ο Ντέκλαν ήρθε στο τραπέζι μας συνοφρωμένος. Ο αέρας μετατράπηκε σε κάτι ψυχρό, λες και ο Ντέκλαν προσπαθεί να ανατρέψει την κλιματική αλλαγή με την παγωμένη ματιά του. Το τεράστιο σώμα του κρύβει ολόκληρο το λόμπι. Ο προβολέας από πίσω του τονίζει τα έντονα χαρακτηριστικά του, αναδεικνύοντας τη σκοτεινή ματιά του και τις γωνίες στο πιγούνι του.

Σε σύγκριση με τα ξανθά μαλλιά και τα γαλανά μάτια του Καλ, ο Ντέκλαν θυμίζει το βαθύτερο σημείο του ωκεανού – είναι ψυχρός, σκοτεινός και ανησυχητικά σιωπηλός. Σαν ένα τέρας που παραμονεύει σε απόσταση αναπνοής, έτοιμο να επιτεθεί στο επόμενο θύμα του. Από τα σκούρα μαλλιά μέχρι και την γκριμάτσα αποδοκιμασίας που είναι μονίμως χαραγμένη στο πρόσωπό του, σου προκαλεί ένα συναίσθημα που σε κάνει να θες να γυρίσεις από την άλλη.

Εντάξει, σε όλους εκτός από μένα. Κάποιοι ίσως ισχυριστούν ότι κέρδισε την αφοσίωσή μου με τα λεφτά, αλλά δεν είναι αλήθεια. Τρέφουμε σεβασμό ο ένας για τον άλλο, ο οποίος άντεξε στον χρόνο. Αν και οι πρώτοι μήνες της συνεργασίας μας ήταν δύσκολοι, ήμουν τόσο αποφασισμένη να πετύχω ως βοηθός του, που κατάφερα να χτίσω τη σχέση μας και να της δώσω τη σημερινή της μορφή.

Περιέργως ταιριαζάμε, μολονότι είμαστε δύο άκρα αντίθετα από κάθε άποψη. Είμαι μια μαύρη γυναίκα. Είναι ένας λευκός άντρας. Εγώ χαμογελάω, ενώ εκείνος αγριοκοιτάζει τους πάντες. Ξυπνάει νωρίς κάθε πρωί για να κάνει γυμναστική, ενώ εμένα δεν υπάρχει περίπτωση να με πετύχεις στο γυμναστήριο παρά μόνο αν είναι για να πάρω σμούθι από το καφέ. Δε θα μπορούσαμε να είμαστε πιο διαφορετικοί ακόμα κι αν το προσπαθούσαμε, αλλά το παλεύουμε. Τουλάχιστον εγώ το παλεύω.

Μπαίνω ανάμεσα στα δύο αδέρφια. «Ντέκλαν, τι κάνεις εδώ; Έφτασε κιόλας η στιγμή για την ανακοίνωση;»

Ο Ντέκλαν στρέφει το βλέμμα του απ' τον Καλ σ' εμένα. Αν και ο περισσότερος κόσμος μαζεύεται όταν τον αντικρίζει, εγώ ισιώνω την πλάτη μου και τον κοιτάω κατάματα όπως μου έμαθε η γιαγιά μου.

«Τα παράτησε».

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου σαστισμένη. «Ποια τα παράτησε; Η διοργανώτρια του γάμου;»

«Όχι, η σύζυγος. Η Μπελίνα».

«Η Μπέθανι τα παράτησε;»

Ο Καλ δείχνει περήφανος – πώς τολμάει!;

Ο Ντέκλαν δεν μπαίνει καν στον κόπο να κοιτάξει αλλού καθώς τινάζει στον αέρα τον προσεκτικό προγραμματισμό μου. «Ναι, αυτή».

«Αποκλείεται να συμβαίνει αυτό». Αρνούμαι να πιστέψω ότι κατέστρεψε τόσους μήνες σκληρής δουλειάς. Το να βρω μια γυναίκα που να θέλει να τον παντρευτεί και να γεννήσει το παιδί του ώστε να γίνει διευθύνων σύμβουλος και να κερδίσει την κληρονομιά του ήταν σχεδόν αδύνατο.

Όσο κι αν αρνείσαι να το πιστέψεις, αυτό δεν αλλάζει την πραγματικότητα.

«Δε θέλω να είμαι αυτός που θα πει σ' το έλεγα εγώ...» λέει ο Καλ.

«Όλο αυτό είναι δικό σου λάθος». Τον αγριοκοιτάζω.

Ο Καλ σηκώνει τα χέρια ψηλά. «Όχι! Δεν ευθύνομαι εγώ που ο εγωισμός του αδερφού μου είναι μεγαλύτερος απ' το πουλί του».

Ο Ντέκλαν ρίχνει μια σφαλιάρα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του Καλ. Ενώ διαπληκτίζονται, βηματίζω πάνω-κάτω, κάνοντας κύκλους γύρω τους.

«Θα έπρεπε να είχατε παντρευτεί στα κρυφά όσο είχατε την ευκαιρία». Ο Καλ αδειάζει το ποτήρι του και βουτάει το δικό μου, που είναι μισογεμάτο με σαμπάνια.

«Μιλάς από προσωπική εμπειρία;»

Τα ρουθούνια του Καλ ανοίγουν. Σφίγγει τις γροθιές του και παίρνει μια βαθιά ανάσα, αφήνοντας τον θυμό να περάσει. Στρέφει την προσοχή του σ' εμένα. «Γι' αυτό ο παππούς έβαλε αυτή τη ρήτρα στη διαθήκη του. Ήξερε ότι ο Ντέκλαν δεν ήταν έτοιμος να γίνει διευθύνων σύμβουλος και νόμισε ότι, αν κάνει οικογένεια, θα μαλακώσει ο χαρακτήρας του. Πώς μπορεί κάποιος σαν κι αυτόν να εμπνεύσει τον κόσμο αν προσπαθεί πάντα να καταστρέψει όσους βρίσκονται γύρω του;»

Το σαγόνι του Ντέκλαν σφίγγεται. Ο Καλ σηκώνει το ένα φρύδι σαν να τον πειράζει σιωπηλά.

Δείχνω τον Καλ με το δάχτυλο. «Σταμάτα να συμπεριφέρεσαι σαν παιδί και χρησιμοποίησε τον τεράστιο εγκέφαλό σου για να μας βοηθήσεις να διορθώσουμε αυτή την κατάσταση». Τα μάτια του Ντέκλαν έχουν ήδη εστιάσει πάνω μου όταν γυρίζω προς το μέρος του. «Και εσύ σταμάτα να ξεσπάς πάνω στους άλλους. Το γεγονός ότι τα έκανες θάλασσα δεν έχει καμία σχέση με τον Καλ, μόνο με εμένα.

Με κοιτάζει με το άδειο βλέμμα που σιχαίνομαι παραπάνω απ' οτιδήποτε άλλο.

«Σαφώς και τα σκάτωσε», λέει περιπαικτικά ο Καλ. «Η τελευταία επικαιροποίηση λογισμικού δεν περιλάμβανε εγχειρίδιο για το πώς να συμπεριφέρεται σαν σωστός άνθρωπος».

«Είστε και οι δύο ανίστες περιπτώσεις», μουρμουρίζω καθώς αρπάζω το κινητό μου και πληκτρολογώ το νούμερο της Μπέθανι. Χτυπάει για λίγο και μετά βγαίνει ο τηλεφωνητής. Την καλώ ξανά, αλλά αυτή τη φορά βγαίνει αμέσως ο τηλεφωνητής. «Σκατά!»

«Δεν απαντάει;» Ο Καλ έχει το θράσος να ρωτήσει λες και το διασκεδάζει.

«Τι έκανες;» ρωτάω εκνευρισμένη τον Ντέκλαν.

Ο Ντέκλαν αφαιρεί ένα αόρατο χνουδί από το μανίκι του σακακιού του λες και είναι η πιο βαρετή συζήτηση της ημέρας του. «Δεν ήταν κατάλληλη για τη δουλειά».

«Και τι θέλεις να κάνω μ' αυτή την πληροφορία, δεδομένου ότι έχουμε εκατό άτομα τα οποία περιμένουν να μάθουν για τον αρραβώνα σου με μια μυστηριώδη γυναίκα; Είμαι όλη αυτιά».

Με κοιτάει με μισόκλειστα μάτια και ανταποδίδω το βλοσυρό βλέμμα με τα χέρια ακουμπισμένα στους γοφούς μου.

Ο Καλ ρουφάει το ποτό του δυνατά για να μας υπενθυμίσει την παρουσία του. «Ενδιαφέρομαι να δω πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Ο πατέρας θα ενθουσιαστεί όταν μάθει για τον αποτυχημένο αρραβώνα του Ντέκλαν».

Θεέ μου. Αν και ο πατέρας του δε γνωρίζει για το γράμμα που έλαβε ο Ντέκλαν από τον Μπρέντι Κέιν με τις λεπτομερείς προϋποθέσεις για την κληρονομιά, δεν είναι χαζός. Υπάρχει λόγος που είναι επιτυχημένος επιχειρηματίας στην τελική. Δεν αμφιβάλω ότι αν ψυλλιαστεί πως ο αρραβώνας είναι ψεύτικος θα πάει τρέχοντας στον δικηγόρο του Μπρέντι. Και αν ο δικηγόρος τον πιστέψει, τότε ο Ντέκλαν θα χάσει τα πάντα.

Σκέψου, Άιρις, σκέψου. Καλώ το νούμερο της Μπέθανι ξανά, ελπίζοντας ότι θα είναι η τρίτη και τυχερή. Ο τηλεφωνητής ακούγεται πεντακάθαρα μέσα από το ηχείο του μικροσκοπικού τηλεφώνου.

Ο Καλ σφυρίζει και μετά κάνει έναν θόρυβο σαν έκρηξη. «Αυτός είναι ο ήχος του μέλλοντος του Ντέκλαν που αργοπεθαίνει».

«Δεν έχεις κάπου αλλού να πας; Σε κανένα κακόφημο μπαρ ίσως;» απαντάει απότομα ο Ντέκλαν.

«Γιατί να πληρώσω για αλκοόλ όταν κερνάς εσύ;» Ο Καλ χαμογελάει πλατιά και κουνάει επιδεικτικά το ποτήρι της σαμπάνιας στον αέρα.

Σταματάω να τους δίνω σημασία γιατί σκέφτομαι τις επιλογές μου.

Τι μπορείς να κάνεις; Να παραιτηθείς μια και καλή;

Όχι. Αρνούμαι να τα παρατήσω τώρα. Όχι τώρα που είμαι τόσο κοντά στο να βοηθήσω τον Ντέκλαν να πετύχει τον στόχο του.

Μπορείς να πάρεις τηλέφωνο την αναπληρωματική, αλλά ο Ντέκλαν την έκανε να βάλει τα κλάματα...

«Ξέρεις, η Άιρις είναι ελεύθερη». Ο Καλ χαμογελάει απειλητικά. «Θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο με μεγάλη φυσικότητα – κανείς δε σε ξέρει καλύτερα απ' αυτή».

«Όχι», απαντάει απότομα ο Ντέκλαν.

Περίμενε.

Ναι.

Εγώ!

Δεν έχω κάτι που θα μ' εμπόδιζε απ' το να γίνω η αντικαταστάτρια. Δεν έχω σύντροφο ή άλλες υποχρεώσεις, άρα θα μπορούσα να αντικαταστήσω την Μπέθανι με ευκολία.

Το ότι μπορείς δε σημαίνει ότι πρέπει και να το κάνεις.

Αν όχι εγώ, τότε ποια; Έχουμε ξεμείνει από χρόνο και κατάλληλες αρραβωνιαστικιές.

Ανοίγω το στόμα μου για να μιλήσω, αλλά με διακόπτει η τσιριδα της Τάτι, της διοργανώτριας γάμου. «Εδώ είσαι! Αναρωτιόμουν πού κρύφτηκε ο μέλλον σύζυγος». Η διαπεραστική φωνή της Τάτι αντηχεί στον χώρο.

«Ούτε με πληρωμή δε βρίσκεις τέτοιο θέαμα». Ο Καλ αδειάζει το ποτήρι μου και γέρνει πάνω στο τραπέζι χαμογελώντας.

«Πού είναι η αρραβωνιαστικιά για την οποία δεν ξέρω σχεδόν τίποτα;» Η Τάτι ανεμίζει το ντοσιέ της σαν να ήταν μαγικό ραβδί.

Χαίρομαι που κράτησα μυστική την ταυτότητα της Μπέθανι σε περίπτωση που συνέβαινε κάτι σαν κι αυτό.

Αποκλείεται να σκέφτεσαι σοβαρά να τον παντρευτείς. Δεν τον αγαπάς καν.

Δε χρειάζεται να τον αγαπήσω. Πρόκειται για ένα συμβόλαιο, όχι για γάμο από έρωτα.

Ο Ντέκλαν διακόπτει τον ειρμό των σκέψεών μου. «Μπρε...»

«Το όνομά της είναι Τάτι, αγάπη μου». Πιέζω το χέρι μου πάνω στο στήθος του. Το κορμί του μένει ακίνητο – του δίνω ένα ελαφρύ χτυπηματάκι σαν να του λέω *φέρσου φυσιολογικά*.

Συνοφρυνώνεται και κοιτάει το χέρι μου σαν να θέλει να μου ξεριζώσει τα δάχτυλα. «Τι κάνεις;» Οι λέξεις του είναι γεμάτες ένταση και διαπερνούν σαν μαχαίρι το τέλεια συγκροτημένο παρουσιαστικό μου.

«Σε βγάζω απ' τον κόπο να χρειαστεί να με συστήσεις και να αφηγηθείς την ιστορία μας». Του χαμογελάω όσο πιο γλυκά μπορώ δεδομένης της κατάστασης.

Είσαι πραγματικά έτοιμη να το κάνεις αυτό, Άιρις; με ρωτάει η φωνή της λογικής.

Δε βλέπω άλλη εναλλακτική.

Μα πρόκειται για γάμο! Δεν μπορείς να κάνεις πίσω σε περίπτωση που φοβηθείς.

Προσπαθώ να σταματήσω κάθε σκέψη που στέκεται εμπόδιο στο σχέδιό μου. Είναι απλώς μερικά χρόνια απ' τη ζωή μου.

Και το γεγονός ότι θα πρέπει να κάνεις παιδί;!

Ε, πάντα ήθελα να γίνω μητέρα.

Ναι. Σε πέντε χρόνια!

Τουλάχιστον θαβάλω μπροστά το σχέδιό μου για τα επόμενα χρόνια λίγο νωρίτερα απ' ό,τι υπολόγιζα.

Καταπίνω με δυσκολία και στρέφω την προσοχή μου στην Τάτι. Κάνω ένα βήμα μακριά από τον σφιγμένο Ντέκλαν και παίρνω το χέρι του στο δικό μου. Οι μύες του σφίγγονται κάτω απ' το κοστούμι τόσο πολύ, που είναι ορατοί μέσα απ' το ύφασμα του σακακιού του.

Τέλεια. Θα πρέπει να βρούμε μια λύση για την αποστοροφή που του προκαλεί η σωματική επαφή αργότερα. «Τάτι, δεν ήμουν εντελώς ειλικρινής μαζί σου όταν μιλήσαμε στο τηλέφωνο».

Το χαμόγελό της σβήνει. «Ω».

«Δίσταζα να σου συστηθώ ως κάτι παραπάνω από βοηθός του Ντέκλαν πριν σε συναντήσω κατ' ιδίαν. Βλέπεις, εργάζομαι στην Εταιρεία Κέιν εδώ και καιρό, ξέρεις πόσο εύκολα διαδίδονται τα κουτσομπολιά».

Γνέφει καταφατικά και σφίγγει το ντοσιέ στην αγκαλιά της. «Φυσικά, το καταλαβαίνω».

«Φοβόμουν τόσο πολύ τι θα σκεφτεί ο κόσμος αν μάθει ότι έχω σχέση με το αφεντικό μου, αλλά δεν μπορούμε να το κρύψουμε άλλο. Δε θέλουμε να το κρύψουμε». Η φωνή μου γίνεται πιο διαπεραστική χωρίς να προσπαθώ καν.

Η μόνη ένδειξη δυσφορίας από την πλευρά του Ντέκλαν είναι ότι ανοιγοκλείνει τα μάτια του δύο φορές. Δεν τον έχω δει ποτέ να ανοιγοκλείνει τα μάτια του δύο φορές συνεχόμενα. Ούτε όταν τινάχτηκε στον αέρα μια συμφωνία την οποία κυνήγαγε δύο ολόκληρα χρόνια, και σε καμία περίπτωση όταν πέθανε ο παππούς του.

Μου προκαλεί... *νευρικότητα*.

Ισιώνω την πλάτη μου και γυρίζω προς το μέρος της Τάτι. «Είμαστε έτοιμοι να κάνουμε το επόμενο βήμα. Δεν υπάρχει λόγος να κρατάμε τον έρωτά μας κρυφό».

Ο Καλ σηκώνει και τους δυο αντίχειρες πίσω απ' την πλάτη της Τάτι. *Σου αξίζει Όσκαρ*, συλλαβίζει σιωπηλά. Στη συνέχεια κάνει τον Ντέκλαν να χαμογελάσει σηκώνοντας και τα δύο μεσαία δάχτυλά του.

Η Τάτι κοιτάζει τα χέρια μας και το πρόσωπό της φωτίζεται. «Ουάου! Απόψε πρέπει να είναι πολύ σημαντική στιγμή και για τους δυο σας, για πολλούς λόγους». Το βλέμμα της πέφτει στον άδειο παρτάμεσό μου.

«Σωστά, το δαχτυλίδι!» λέω και γυρίζω να κοιτάξω τον Ντέκλαν.

Το τικ στο πιγούνι του είναι φανερό σε όλους.

Συγγνώμη, Ντέκλαν, μπορεί να μη φαίνεται, αλλά σε έσωσα απ' το να καταστρέψεις ολόκληρο το μέλλον σου.

Ο Ντέκλαν τραβάει το χέρι του απότομα. Βγάζει από την τσέπη του ένα δαχτυλίδι από λευκόχρυσο με ένα όμορφο, μοναχικό διαμάντι πάνω του. Μένω έκπληκτη με το δαχτυλίδι. Δεν έχει καμία σχέση με το εξωφρενικό τερατούργημα που διάλεξα για τη μέλλουσα γυναίκα του, γεγονός που με μπερδεύει. Πήρε το λάθος δαχτυλίδι απ' το κατάστημα; Το ήξερα ότι δεν έπρεπε να τον εμπιστευτώ με κάτι τόσο σημαντικό, αλλά επέμενε.

Η Τάτι σηκώνει το ένα φρύδι απορημένη, κάνοντάς με να επιστρέψω στην πραγματικότητα.

«Ζήτησα απ' τον Ντέκλαν να το κρατήσει επειδή έπρεπε να το στενέψουμε. Γλίστρησε απ' το δάχτυλό μου όταν έπεσα στην αγκαλιά του μετά την πρόταση γάμου.

«Ω, όχι!» λέει η Τάτι με σουφρωμένα χείλη.

Ο Καλ χώνεται στο οπτικό πεδίο της Τάτι. «Είπα στον αδερφό μου ότι ήταν κακή ιδέα να της κάνει πρόταση γάμου στη μέση μιας καταγιάδας, αλλά αυτός επέμενε ότι ήταν η τέλεια στιγμή επειδή η Άιρις τις λατρεύει».

«Δεν έχω ξαναδεί κάποιον να γονατίζει τόσο γρήγορα». Κλείνω το μάτι στην Τάτι και βλέπω τα μάγουλά της να κοκκινίζουν.

Ο Ντέκλαν συνοφρυώνεται ακόμα περισσότερο, πράγμα που με κάνει να γελάσω.

«Αυτός ο άντρας κόντεψε να σκίσει το Tom Ford παντελόνι του κυνηγώντας το δαχτυλίδι. Ο αδερφός μου δεν έχει πανικοβληθεί ποτέ τόσο, αλλά ευτυχώς το βρήκε προτού πέσει στο φρεάτιο». Ο Καλ απλώνει το χέρι του γύρω απ' τους ώμους του Ντέκλαν, κι εκείνος τον σπρώχνει μακριά του στιγμιαία.

«Μήπως έχετε και βίντεο; Θα 'θελα τόσο να το δείξω στους καλεσμένους!» Η Τάτι χαμογελάει πλατιά.

Ο αυχένας μου ζεσταίνεται. «Δυστυχώς όχι. Η πρόταση του Ντέκλαν ήταν εντελώς αυθόρμητη. Ήταν τόσο ρομαντική...» Ο Ντέκλαν αρπάζει το αριστερό χέρι μου, κόβοντάς μου την ανάσα. Αγγίζει το δέρμα μου, που έχει ανατριχιάσει, ενώ περνάει το δαχτυλίδι στο δάχτυλό μου.

«Κοίτα! Τώρα εφαρμόζει σωστά!» Η Τάτι χτυπάει παλαμάκια. Τ' ορκίζομαι, έχει μόνο δύο ρυθμίσεις – δυνατά και εκκωφαντικά.

«Πρέπει να ξέκλεψε κάποια στιγμή απ' το πολυάσχολο πρόγραμμα του για να το στενέψει». Το πρόσωπό μου ανάβει.

Ο Ντέκλαν τραβάει λίγο το δαχτυλίδι για να δει πόσο στενό είναι και χώνει ξανά το χέρι του στην τσέπη.

Αγγίζω το διαμάντι με το δάχτυλό μου και στη συνέχεια τραβάω το δαχτυλίδι ελαφρά. Το δαχτυλίδι μένει στη θέση του. Βήχω για να καθαρίσω τον λαιμό μου και χαμογελάω με το ζόρι. «Νομίζω ότι κόλλησε».

Για φαντάσου, η Μπέθανι είχε πιο λεπτό δάχτυλο από μένα. Όλα στραβά μου έρχονται απόψε.

«Με περισσότερους από έναν τρόπους». Μιλάει τόσο σιγανά, που μόνο εγώ τον ακούω. Κάτι στον τόνο της φωνής του κάνει ολόκληρο το κορμί μου να αναριγίσει. Κάνει ένα βήμα μακριά μου και παίρνω μια βαθιά ανάσα.

Φτιάχνει το σακάκι του. «Ωρα να ξεκινήσει η παράσταση».

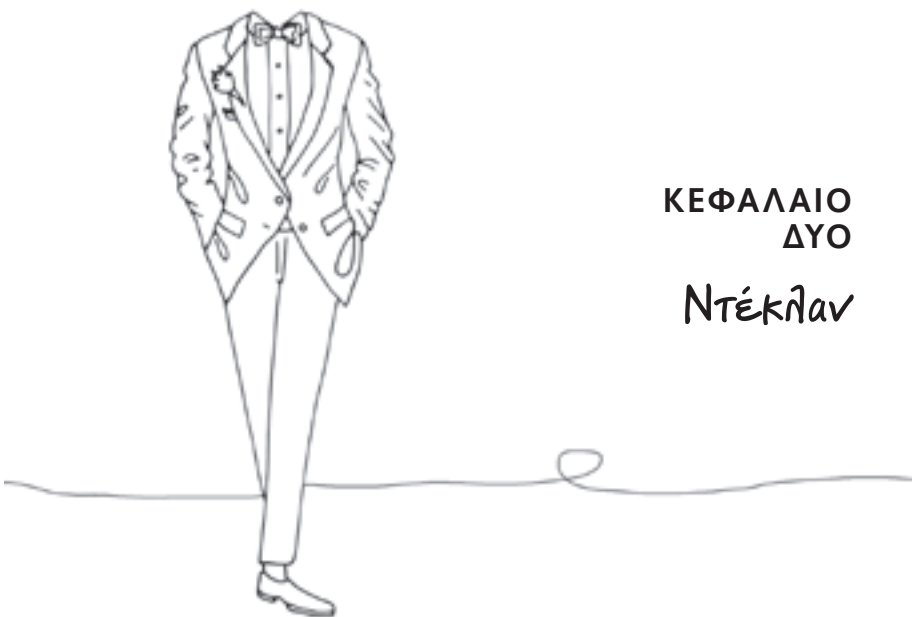
Μια παράσταση. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Ένας ψεύτικος γάμος που θα προστατεύσει το αφεντικό μου απ' το να χάσει όλα αυτά για τα οποία έχει παλέψει ολόκληρη τη ζωή του.

Η σκέψη αυτή μου προκαλεί ένα νέο κύμα πανικού, δυνατότερο από ποτέ. Θυμίζω στον εαυτό μου ότι είναι ένας γάμος μόνο στα χαρτιά, αλλά ακόμα κι αυτό δεν αρκεί για να σταματήσει την καρδιά μου που χτυπάει όλο και γρηγορότερα.

Το βλέμμα του Ντέκλαν διασταυρώνεται με το δικό μου, σαν να αισθάνθηκε ότι η αγωνία μου μεγαλώνει. Συνειδητοποιώ τι συνέβη σαν να ανακαλύπτω ότι κήκα άσχημα απ' τον ήλιο και δυσκολεύομαι όλο και περισσότερο να ανασάνω με κάθε δευτερόλεπτο που περνάει.

Μόλις συμφώνησα να βοηθήσω τον Ντέκλαν – και στα καλά και στα άσχημα.

Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Ντέκλαν

Μπορώ να έχω μια στιγμή για να μιλήσω κατ' ιδίαν με την αρραβωνιαστικιά μου;» Οι λέξεις γδέρνουν τη γλώσσα μου σαν γυαλόχαρτο.

Η Άιρις κοιτάζει μια εμένα και μια τον Καλ, σαν να τον παρακαλεί σιωπηλά για ενισχύσεις. Αν και η ικανότητά της να με διαβάζει σαν ανιχνευτής ψεύδους είναι αυτό που την κάνει τόσο ικανή στη δουλειά της, μόνο δυσφορία της προκαλεί αυτή τη στιγμή.

Ο Καλ ανοίγει το στόμα του να μιλήσει. Ότι κι αν είδε στο βλέμμα μου, τον κάνει να απομακρυνθεί σιγά σιγά.

«Θα σας δω και τους δύο μέσα». Χαιρετά την Άιρις με ύφος παραίτησης και μπαίνει στην αίθουσα χορού.

Η διοργανώτρια γάμου κοιτάει την ώρα. «Θα επιστρέψω σε πέντε λεπτά να σας πάρω. Μην εξαφανιστείτε ξανά». Μου κλείνει το μάτι και χώνεται στην κουζίνα.

Η καρδιά μου χτυπάει γρήγορα μέσα στο στήθος μου και παίρνω τρεις βαθιές ανάσες προσπαθώντας να ηρεμήσω τον σφυγμό μου.

Εσύ της είπες να βρει ένα άτομο με δύο χρωμοσώματα X και την ικανότητα να κάνει παιδιά. Δικό σου είναι το φταίξιμο.

Βρίσκομαι στο σημείο χωρίς επιστροφή. Ποτέ δεν περιμένα ότι η Άιρις θα κατέφευγε σε ένα τέτοιο σχέδιο χωρίς να με ρωτήσει αν συμφωνώ. Είναι μια απαίσια ιδέα που θέτει σε κίνδυνο όλα όσα χτίσαμε μαζί τόσα χρόνια.

Ηρέμησε.

Ένα... δύο...

Γάμα το.

«Τι στον διάολο σκεφτόσουν;»

Η Άιρις παραμένει ήρεμη παρό τον τόνο της φωνής μου, αν και σουφρώνει τα χείλη της ενοχλημένη. «Πώς να σώσω το τομάρι σου».

«Δε βλέπω πώς θα γίνει αυτό».

«Μήπως θα ήθελες να σου κανονίσω ραντεβού με οφθαλμίατρο; Απ' ό,τι άκουσα, η όραση χειροτερεύει όσο μεγαλώνει κανείς». Συνηθίζει να αστειεύεται για τα δώδεκα χρόνια που μας χωρίζουν ηλικιακά, αλλά τώρα δεν είναι ώρα για αστεία.

Τα μάτια της γίνονται δυο σχισμές. «Μη με προκαλείς».

«Και εσύ μην τολμάς να με κοιτάξεις έτσι». Ακουμπάει το χέρι στον γοφό της σαν να ετοιμάζεται για μάχη. Το διαμάντι στο δάχτυλό της ξεχωρίζει πάνω στο σκούρο δέρμα της, τραβώντας την προσοχή μου. «Αν δεν επενέβαινα, τότε θα έπρεπε να εξηγήσεις σ' ένα δωμάτιο γεμάτο με εκατό καλεσμένους πού πήγε η μέλλουσα νύφη. Τι θα έλεγες στον κόσμο; Ότι την έχασε το ταχυδρομείο;»

«Όχι». Τρίζω τα δόντια μου. «Αν και μια νύφη δι' αλληλογραφίας φαντάζει καλύτερο ενδεχόμενο αυτή τη στιγμή».

Τα σκούρα μάτια της *γυαλίζουν* επικίνδυνα. «Παραδέξου το. Έχεις ξεμείνει από χρόνο και επιλογές».

«Ξεκάθαρα». Την κοιτάω απ' την κορφή μέχρι τα νύχια.

Κάτι λάμπει φευγαλέα στο βλέμμα της. Σηκώνει αμυδρά το πηγούνι της ως ένδειξη ανυπακοής και με κοιτάει κατάματα. «Έχεις τον τρόπο σου να κάνεις μια γυναίκα να νιώσει ξεχωριστή».

«Ξεχωριστή» είναι η τελευταία λέξη που θα χρησιμοποιούσα για εσένα». Είναι ένας χαρακτηρισμός εντελώς της σειράς για κάποια σαν κι εκείνη.

Αναστενάζει και σηκώνει τα χέρια ψηλά. «Δεν ξέρω γιατί σκέφτηκα ότι αυτή ήταν καλή ιδέα».

«Δεν είσαι η μόνη. Ποιος είναι ο στόχος σου;»

«Σε συμπαθώ αρκετά ώστε να θέλω να σε σώσω απ' τον εαυτό σου. Είμαι σίγουρη ότι πρόκειται για κάποια χημική ανισορροπία, οπότε θα τα πω όλα στην ψυχολόγο μου τη Δευτέρα».

Την κοιτάζω με απορία. «Μη μου πεις ότι με παντρεύεσαι από καλοσύνη;»

Συνοφρυώνεται και ορθώνει το ανάστημά της. «Ίσως αυτός να είναι ο λόγος;»

«Κόψε το θέατρο. Αυτές οι ιδέες υπάρχουν μόνο στις ταινίες της Ντρίμλαντ».

Τα χείλη της μισανοίγουν. «Δεν προσποιούμαι, αν και η αντίδρασή σου με κάνει να εύχομαι να έπαιζα θέατρο».

Κάτι δε μου κολλάει στην κατάσταση. Γιατί να προσφερθεί ξαφνικά η Άιρις να γίνει γυναίκα μου αφού πέρασε μήνες αναζητώντας την τέλεια υποψήφια;

Επειδή δεν ήθελε να σε δει να παντρεύεσαι κάποια άλλη, λέει μια φωνούλα μέσα στο κεφάλι μου.

Δεν είναι δυνατόν... Όχι, αποκλείεται.

Ή μήπως είναι;

Αυτό θα εξηγούσε την παράλογη συμπεριφορά της. Ακολουθώ το βλέμμα της και την πιάνω να κοιτάζει το δαχτυλίδι αρραβώνων. Με την άκρη του δαχτύλου της σχηματίζει κύκλους πάνω στο στρογγυλό διαμάντι – αργά, σχεδόν *ευλαβικά*.

Γαμώτο.

Άλλο η έλξη, άλλο ο έρωτας. Το δεύτερο πρόκειται για ένα θανατηφόρο παιχνίδι στο οποίο δεν έχω καμία όρεξη να εμπλακώ στο κοντινό μέλλον.

Σφίγγω τα δόντια. «Μήπως το κάνεις επειδή είσαι κρυφά ερωτευμένη μαζί μου;» λέω ξαφνικά. Η καρδιά μου χτυπάει

δυνατά μέσα στο στήθος μου σαν να προσπαθεί να το σκάσει.

Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι μπορεί να αισθάνεται κάτι περισσότερο από αδιαφορία για μένα. Διάολε, δεν ήθελα να σκεφτώ αυτό το ενδεχόμενο για εκατοντάδες λόγους, αλλά κυρίως επειδή είναι η καλύτερη βοηθός που είχα ποτέ. Δε με παίρνει να τη χάσω. Ειδικά όσο είναι ένα σημαντικό κομμάτι του σχεδίου μου να πάρω τη θέση του πατέρα μου.

Η ιδέα γίνεται χίλια κομμάτια καθώς την πιάνει νευρικό γέλιο. Στα τρία χρόνια που έχω περάσει δίπλα της, δεν την έχω ξαναδει να χάνει τα λογικά της. Ποιος να ήξερε ότι το μόνο που χρειαζόταν για να το χάσει εντελώς ήταν ένα δαχτυλίδι αρραβώνων; Απλώνει το χέρι της για να στηριχτεί, αρπάζοντας το πρώτο πράγμα που βρίσκεται κοντά της – εμένα. Κάθε μυς του σώματός μου σφίγγεται και το μπράτσο μου θερμαίνεται λες και πήρε φωτιά. Στέκομαι ίσιος σαν μπαστούνι καθώς λαχανιάζει απ' τα γέλια.

Αντί για ανακούφιση, τα χάνω με την αντίδρασή της. Αισθάνομαι μια ξινίλα στη σκέψη ότι η ιδέα να με αγαπήσει της προκαλεί τόσο απαξίωση.

Κανείς δε θα σ' αγαπήσει. Η φωνή του πατέρα μου αντηχεί μέσα στο μυαλό μου τις χειρότερες στιγμές, κάνοντάς με να ανατριχιάσω.

Τραβάω τα δάχτυλά της από τον δικέφαλό μου. «Έπαθες κάτι;»

«Όχι, ανόητε. Και δεν είμαι ερωτευμένη μαζί σου». Γελάει ξανά, αγκομαχώντας με κάθε ανάσα. «Το κάνω επειδή είμαστε φίλοι».

«Δε θα γίνω ποτέ φίλος σου». Και δε θέλω να γίνω.

Σουφρώνει τα χείλη της. «Ψεύτη. Οι φίλοι βοηθάνε ο ένας τον άλλο όταν αρρωσταίνουν».

«Δεν έχω ιδέα σε τι αναφέρεσαι».

«Θυμάσαι τότε που είχα γρίπη;»

Σταυρώνω τα χέρια μου. «Συνεχίζω να μην πιστεύω ότι αυτό συνέβη».

«Άρα θυμάσαι».

«Μόνο και μόνο επειδή έπρεπε να προσλάβω συνεργείο καθαρισμού για να βεβαιωθώ ότι είχε απολυμανθεί κάθε εκατοστό του χώρου».

«Εντάξει. Τότε τι έχεις να πεις για εκείνη τη φορά που σε βοήθησα όταν μέθυσες σε εταιρικό ταξίδι;»

«Δε ζήτησα ποτέ τη βοήθειά σου».

«Παραπατούσες και μου ζητούσες να σου συστήσω τη δίδυμη αδερφή μου, της οποίας την ύπαρξη δε γνώριζες».

Η αντοχή μου στη βότκα είναι η ίδια με την ανοχή μου στους ανθρώπους – μηδαμινή.

«Προτιμώ τη μεθυσμένη εκδοχή σου. Μου ζήτησες να σε βάλω για ύπνο και να σου τραγουδήσω ένα νανούρισμα».

«Τώρα ξέρω ότι λες ψέματα. Έχεις απ' τις χειρότερες φωνές που ξέρω». Ένα χαμόγελο πάει να σχηματιστεί στα χείλη μου, αλλά μετατρέπεται σε γκριμάτσα.

Σηκώνει τα χέρια ψηλά. «Οκεί, εντάξει. Είπα ψέματα. Αλλά δε θα σου είχα αρνηθεί αν το ζητάγες! Γιατί οι φίλοι βοηθούν ο ένας τον άλλο».

Μπαίνω στον πειρασμό να πληρώσω όσο όσο για να διαγραφεί η λέξη φίλοι απ' όλα τα λεξικά του κόσμου. Δεν έχω φίλους. Δε θέλω να αποκτήσω. Και δε θέλω να γίνω φίλος κάποιου, ειδικά δικός της.

Το βραχνό γέλιο της μετατρέπεται σε βήχα. Πριν προλάβω να σταματήσω τον εαυτό μου, αρπάζω τη μικροσκοπική τσάντα της απ' το τραπέζι και της την πασάρω. «Κάνε κάτι γι' αυτό τον απαίσιο ήχο».

Ψάχνει μέσα στην τσάντα της για να βρει τη συσκευή εισπνοών. «Ανησυχείς για την υγεία μου;»

«Αποκλειστικά για προσωπικούς σκοπούς».

«Φυσικά. Πώς μπόρεσα να το ξεχάσω;» Χαμογελάει κρατώντας τη συσκευή κοντά στα χείλη της προτού εισπνεύσει το φάρμακο.

«Ωρα να βάλουμε μερικά πράγματα στη θέση τους».

Συνοφρυνώνεται και ετοιμάζεται να πει κάτι, αλλά τη διακόπτω. «Οποιαδήποτε καλοσύνη σου έχω δείξει στο παρελθόν ήταν αποκλειστικά επειδή σε σέβομαι ως βοηθό μου. Δε χαράμιζω τον χρόνο μου σε κάτι τόσο ανόητο όσο η φιλία, οπότε, αν νομίζεις ότι υπήρξε κάτι πλατωνικό ανάμεσά μας, τότε είναι δικό σου πρόβλημα».

Σε αντίθεση με τις περισσότερες γυναίκες που βάζουν τα κλάματα μπροστά μου, η Άιρις ανασηκώνει τους ώμους αδιάφορα βλέποντας τη σκληρή συμπεριφορά μου. «Ήταν χαζό από μέρους μου να πιστέψω ότι είσαι ικανός να νιώσεις κάτι παραπάνω από απέχθεια για κάποιον. Σε διαβεβαιώ ότι δε θα συμβεί ποτέ ξανά».

«Δεν αισθάνομαι τίποτε άλλο πέρα από μια διακαή επιθυμία να πετύχω τον τελικό στόχο μου».

Αναστενάζει. «Υπάρχουν κι άλλα πράγματα στη ζωή πέρα απ' το να καταστρέψεις τον πατέρα σου».

Την αγνοώ και κοιτάω το ρολόι μου – μας έχει μείνει πολύ λίγος χρόνος. «Πρέπει να θέσουμε μερικούς κανόνες».

«Κανόνες». Τα μάτια της γουρλώνουν.

«Κάθε ματιά». Ακούω μόνο τον ασταθή χτύπο της καρδιάς μου. Η ανάσα της παγιδεύεται στον λαιμό της καθώς αγγίζω με την παλάμη μου το μάγουλό της. Ο αντίχειράς μου χαϊδεύει το απαλό δέρμα της, κινείται μεθοδικά πάνω-κάτω, σαν να μπορούσα να τη μαρκάρω με τ' όνομά μου μόνο εξ επαφής. «Κάθε άγγιγμα».

Κλείνει τα μάτια της. Κάθε κύτταρο του σώματός μου με προστάζει να μαζευτώ. Ν' αφήσω μια απόσταση ανάμεσά μας, γιατί δε θα έπρεπε να την αγγίζω έτσι. Κάνει ασαφή τα όρια ανάμεσά μας. Αλλά το μυαλό μου παύει να σκέφτεται καθώς εισπνέω το άρωμα καρύδα που φοράει – η επίθεση κάνει τα πνευμόνια μου να διαμαρτυρηθούν. «Κάθε φιλί... δεν είναι παρά ένα ψέμα». Τα χείλη μου αγγίζουν την άκρη του στόματός της και το σώμα μου ηλεκτρίζεται.

Τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα καθώς τραβιέμαι, μια κα-

ταιγίδα ετοιμάζεται να ξεσπάσει μέσα της. Βάζω τα χέρια μου στις τσέπες, προσποιούμενος τον ατάραχο, ενώ το στήθος της ανεβοκατεβαίνει σαν να ανασαίνει με το ζόρι.

«Εσύ – εγώ – τι –» Τα λόγια της είναι εξίσου μπερδεμένα με τις σκέψεις της. Θα έπρεπε να αισθάνομαι περήφανος που την έκανα να τα χάσει, αλλά με μπερδεύει περισσότερο. Το άγγιγμά μου δε θα έπρεπε να έχει τέτοια επίδραση. Όχι, αν ήταν ειλικρινής όταν είπε ότι το κάνει αυτό μόνο και μόνο επειδή με θεωρεί φίλο της.

Προσπαθώ να ξαναπάρω τον έλεγχο της κατάστασης. Να δημιουργήσω κάποιου είδους εμπόδιο γύρω μου. «Θα έκανα τα πάντα για να κερδίσω την κληρονομιά μου. Να το θυμάσαι όταν ξεχνάς ότι όλο αυτό είναι ένα παιχνίδι για μένα».

Ανοίγει το στόμα της, αλλά την προλαβαίνει η διαπεραστική φωνή που θα με στοιχειώνει για πάντα.

«Λοιπόν, εσείς οι δύο. Οι καλεσμένοι ανυπομονούν να γνωρίσουν τους μελλοντύτερους». Η διοργανώτρια γάμου μάς διακόπτει. Με το ντοσιέ της μας δείχνει την είσοδο της αίθουσας χορού σαν διοικητής στρατού.

«Είσαι έτοιμος;» Η Άιρις στηρίζεται στο μπράτσο μου. Το χαμόγελό της είναι μια αχνή εκδοχή του τρόπου που χαμογέλασε στον Καλ νωρίτερα.

Παραμένω σιωπηλός, ξέροντας πως ό,τι και να πω θα είναι ψέμα.

ΝΤΕΚΛΑΝ

Με προορίζουν για διευθύνοντα σύμβουλο της οικογενειακής επιχείρησης.

Το μόνο πρόβλημα; Ο όρος στη διαθήκη του παππού μου.

Μου φαινόταν αδύνατον να πραγματοποιήσω την τελευταία του επιθυμία, να παντρευτώ και να αποκτήσω διάδοχο, ως τη στιγμή που η βοηθός μου προσφέρθηκε να με βγάλει από τη δύσκολη θέση.

Ο γάμος μας υποτίθεται ότι ήταν η τέλεια λύση στο μεγαλύτερο πρόβλημά μου.

Όμως, όσο περισσότερο το παίζουμε ζευγάρι για τα μάτια του κόσμου, τόσο περισσότερο νιώθω ανασφάλεια για τη συμφωνία μας. Γιατί δεν περιλαμβάνει ότι θα έχω αισθήματα για εκείνη. Ειδικά αφού είναι σίγουρο πως θα της ραγίσω την καρδιά.

ΑΪΡΙΣ

Το σχέδιό μου να παντρευτώ τον Ντέκλαν ήταν απλό στη θεωρία.

Θα μέναμε μαζί. Θα παντρευόμασταν. Θα κάναμε παιδί.

Είχαμε συμφωνήσει κάποιους κανόνες για να αποφύγουμε τα προβλήματα.

Κανόνες απαράβατους. Όσο κι αν ο Ντέκλαν προσπαθούσε να με βάλει σε πειρασμό.

Τι γίνεται όμως όταν μια ψεύτικη σχέση εξελίσσεται σε αληθινή;

Ο έρωτας δεν ήταν ποτέ στο πρόγραμμα.

Τουλάχιστον όχι στο δικό μου.

Το δεύτερο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ, όπου πρωταγωνιστούν οι τρεις δισεκατομμυριούχοι αδελφοί της Ντρίμλαντ και οι γυναίκες που θα τους κάνουν να γονατίσουν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-611-01-5196-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΕ: 27889